

за народенъ представителъ по преговоритѣ между Българитѣ и Гърцитѣ, които преговори споредъ наредбата на Вис. Порта имаше да се подкачатъ тогазъ, — и съ тозъ случай дойде той въ Цариградъ. Отъ онуй време остана въ Цариградъ и захвана да издава най-напредъ своятъ шеговитъ, сетнѣ полу-шеговитъ и напосоконъ съвеѣмъ политически вѣстникъ. Къто журналистъ, отличил се той както никой другъ, а къто политикъ показва се не помалко позитивенъ и свѣсенъ отъ другитѣ български първенци, че като го слушахте въ събранията, какъ хладно, полека, расправя найсухитѣ политически въпроси, безъ да щете трѣбваше да се почитате: да ли е тойзи фриволниятъ оня поетъ, и родителъ на смѣшнитѣ календари и на „Гайдата“?

Добъръ поетъ, чуденъ шегобиецъ, изряденъ журналистъ, отличенъ познавачъ на языкътъ, положителенъ политикъ, остроуменъ критикъ, въодушевенъ патриотъ, — а всичко това сълюбено съ мравѣе трудолюбие и неуморима работливостъ, — това е Петко Рачевъ. Много пѣти като го гледахъ, помислявахъ си: ето живо миниатюрно изображение на бѣдниятъ български народъ, който отъ нищо, също къто отъ пепель, самъ съ своето достоинство и способностъ подига се къмъ гладчината, на която стоятъ другитѣ народи.

Въ него време, за което говоря, имаше г. Рачевъ на 40 години. Но трудътъ, грижитѣ и страданията бѣха вече посипали неговитѣ къдрави косми съ бѣлило, само не-голѣмитѣ му, тъмни очи светѣха още съ животъ и енергия. Той съ блага усмивка слушаше живото ми разказване за пѣтуването, което бѣхъ направилъ прѣзъ Влашко, Сърбия и Босна, като запитваше отъ време до време по-тънко расправяне за туй онуй. Особено се задържахме на едни писма, които